

1 JUNI 1926

No. 11

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Een stem des roependen in de woestijn: Bereidt den weg des
Heeren, maakt recht in de wildernis een baan voor onzen God!
Jesaja 40 : 3.

GABRIËL'S AANKONDIGING VAN JOHANNES EN CHRISTUS.

Johannes de voorlooper.

Tezamen met de profetieën van de geboorte van Christus, gaan voorspellingen aangaande één, die Hem zou voorafgaan, om den weg te bereiden. Men behoeft niet verwonderd te zijn dat de aankondiging der onmiddellijke komst van den voorlooper spoedig werd gevolgd door die van den Messias; noch dat de bekendmakingen gedaan werden door denzelfden hemelschen afgezant — Gabriël, die uit de tegenwoordigheid van God gezonden was.¹⁾

Ongeveer 15 maanden vóór des Zaligmakers geboorte, deed Zacharias, een priester naar de orde van Aäron, dienst in de functies van zijn ambt in den tempel te Jeruzalem. Zijn vrouw Elizabeth was ook van een priesterlijke familie en werd onder de nakomelingen van Aäron geteld. Het paar was nimmer met kinderen gezegend en ten tijde waarvan we nu spreken, waren beiden op hoogen leeftijd en hadden volstrekt alle hoop op een nageslacht laten varen. Zacharias behoorde tot die afdeeling priesters, die naar Abia genaamd waren. Dit was de achtste in de orde van de vier en twintig afdeelingen, die door koning David ingesteld waren en iedere afdeeling was aangesteld om op de beurt een week in het allerheiligste dienst te doen.²⁾ Men herinnere zich dat op den terugkeer van het volk uit Babylon slechts vier afdeelingen ver-

1) Lukas 1:19, 26; zie ook Dan. 8:16; 9:21-23.

2) Lukas 1:5; vergelijk I Kron. 24:10.

tegenwoordigd waren; maar van deze vier bestond iedere afdeeling uit ongeveer veertien honderd man. ¹⁾

Gedurende zijn dienstweek werd er van iederen priester geëischt dat hij met groote nauwgezetheid in een staat van ceremoniële reinheid zou leven; hij moest zich onthouden van wijn en van voedsel, tenzij het speciaal voorgeschreven was; hij moest zich veel baden; hij woonde binnen het tempelgebied en was zoodoende van den omgang met zijn familie afgesneden; hem werd niet toegestaan bij dooden te komen, noch om op gebruikelijke wijze te treuren, indien de dood hem zelfs van zijn dierbaarste en naaste familieleden beroofde. We leeren dat de dagelijksche keus van den priester, die de Heilige Plaats zou betreden, om daar wierook op het gouden altaar te branden, door loten bepaald werd ²⁾ en verder vinden we, in niet-schriftuurlijke geschiedenis, dat vanwege het groot aantal priesters, de eer om dusdanig dienst te doen, zelden tweemaal op denzelfden persoon viel.

Dezen dag was het lot op Zacharias gevallen. Het was een zeer plechtig moment in het leven van den nederigen Judeaanschen priester — dezen dag in zijn leven, waarop de speciale en bijzondere heilige dienst van hem geëischt werd. Binnen de heilige plaats was hij slechts afgescheiden van het Orakel of Heilige der Heiligen door den sluier des tempels — het binnenste heiligdom, waarin niemand anders dan de hoogepriester mocht binnengaan, en deze alleen op den Verzoendag, na een lange ceremoniële voorbereiding. ³⁾ De plaats en de tijd waren bevorderlijk voor de hoogste en eerbiedigste gevoelens. Terwijl Zacharias dienst deed binnen de Heilige Plaats, was het volk buiten in knielende houding biddende en zagen uit naar de wolken van wierook, die van boven den grooten scheidsmuur zouden verschijnen, welke de versperring vormde tusschen de algemeene verzamelplaats en de Heilige Plaats en de wederverschijning van den Priester afwachtten, die dan zijn dankgebed uit zou spreken.

Voor den verwonderden blik van Zacharias, op dit verheven oogenblik van zijn priesterlijken dienst, verscheen er, aan de rechterzijde van het gouden wierookaltaar staande, een engel des Heeren. Vele eeuwen waren voorbijgegaan in het Jodendom, sedert eenige zichtbare tegenwoordigheid anders dan die van een sterfelijk wezen zich had voorgedaan binnen den tempel, hetzij in de Heilige Plaats of in het Heilige der Heiligen; het volk beschouwde persoonlijke bezoeken van hemelsche wezens als gebeurtenissen uit het verleden; zij waren bijna zoover gekomen om te gelooven dat er niet langer profeten in Israël waren. Niettegenstaande was er altijd een gevoel van verlangen, dat veel op dat van een ver-

¹⁾ Ezra 2: 36-39.

²⁾ Lukas 1: 8, 9; lees het geheele hoofdstuk.

³⁾ Lev. hfdst. 16; Heb. 9: 1-7. Zie Aanteekening 4.

ontruste afwachting geleeke, wanneer een priester het binnenste heiligdom naderde, dat als de bijzondere verblijfplaats van Jehova werd beschouwd, indien Hij te eeniger tijd zou nederdalen om Zijn volk te bezoeken. Ten aanzien van deze toestanden lezen we, dat deze tegenwoordigheid van een engel Zacharias verontruste en vrees over hem deed komen. Desniettegenstaande waren de woorden van den hemelschen bezoeker troostend, ofschoon van opzienbarend belang, die de onvermengde verzekering bevatten, dat het gebed van den man verhoord was en dat zijn vrouw hem een zoon zou baren, die Johannes genaamd moest worden. ¹⁾ De belofte ging zelfs verder en verklaarde dat het kind, dat uit Elizabeth geboren zou worden, een zegen voor het volk zou zijn; velen zouden zich in zijn geboorte verheugen; hij zou groot zijn in de oogen des Heeren en moest zich van wijn en sterken drank onthouden; ²⁾ hij zou met den Heiligen Geest vervuld zijn en zou een oorzaak zijn om vele zielen tot God te keeren en zou voorgaan om een volk voor te bereiden om den Messias te ontvangen.

Ongetwijfeld herkende Zacharias in de voorspelde toekomst van het nog ongebooren kind, den grooten voorlooper, van wien de profeten verteld hadden en de psalmist gezongen had; maar dat deze uit hem en zijn bejaarde vrouw zou spruiten, scheen onmogelijk, trots de engel het beloofde. De man twijfelde en vroeg hoe hij zou weten dat hetgeen zijn bezoeker had gesproken, waar was: „En de Engel antwoordde en zeide tot hem: Ik ben Gabriël, die voor God sta, en ben uitgezonden om tot u te spreken en u deze dingen te verkondigen; en zie, gij zult zwijgen en niet kunnen spreken tot op den dag dat deze dingen geschied zullen zijn; omdat gij mijne woorden niet geloofd hebt, welke vervuld zullen worden op hunnen tijd.” ³⁾ Toen de hooggezegende, doch zeer gestrafte priester ten laatste naar buiten kwam en voor de vergaderden verscheen, die in afwachting waren en alreeds nieuwsgierig door zijn lang verblijf, kon hij slechts op sprakelooze wijze de samenkomst door teekenen besluiten, die te kennen gaven dat hij een visioen had gezien. De straf voor zijn twijfel was reeds werkende; Zacharias was met sprakeloosheid geslagen.

In den loop des tijds werd het kind geboren, daar in het heuvelachtige land van Judea, ⁴⁾ alwaar Zacharias en Elizabeth woonden, en acht dagen na de geboorte kwamen de familieleden tezamen, volgens de gewoonte en Mozaische vereischte, om den kleine een naam te geven bij de plechtigheid van de besnijdenis. ⁵⁾

1) Zie Izaäk (Gen. 17:16, 17 en 21:1-3); Simson (Richters hfdst. 13); Samuël (1 Sam. hfdst. 1); de zoon van Shunamiet (2 Koningen 4:14-17).

2) Aanteekening 1.

3) Lukas 1:19, 20.

4) Lukas 1:57; vergelijk met vers 39.

5) Aanteekening 2.

Alle voorstellen om hem naar zijn vader te noemen, werden verworpen door Zacharias, die met groote zekerheid besliste en schreef: „Zijn naam is Johannes”. Daarop werd de tong van den sprakeloozen priester ¹⁾ losgemaakt en vervuld van den Heiligen Geest zijnde, brak hij los in profetie, lof en zang; zijn geïnspireerde uitingen zijn onder muziek gebracht en worden in godsdienst-oefeningen op vele Christelijke bijeenkomsten als lofzang gezongen:

„Geloofd zij de Heere, de God Israëls, want Hij heeft bezocht en verlossing teweeggebracht zijnen volke, en heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht in het huis Davids zijns knechts, gelijk Hij gesproken heeft door den mond zijner heilige Profeten, die van het begin der wereld geweest zijn, namelijk een verlossing van onze vijanden en van de hand aller dergenen die ons haten; opdat Hij barmhartigheid deed aan onze vaders en gedachtig ware aan zijn heilig verbond en aan den eed dien hij Abraham onzen vader gezworen heeft, om ons te geven dat wij, verlost zijnde uit de hand onzer vijanden, Hem dienen zouden zonder vreeze, in heiligheid en gerechtigheid voor Hem, alle de dagen onzes levens. En gij, kinderen, zult een Profeet des Allerhoogsten genaamd worden; want gij zult voor het aangezicht des Heeren henegaan om zijne wegen te bereiden, om zijnen volke kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden, door de innerlijke bewegingen der barmhartigheid onzes Gods, met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte, om te verschijnen dengenen die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods, om onze voeten te richten op den weg des vredes.” ²⁾

De laatste woorden, die Zacharias had geuit voordat hij met sprakeloosheid geslagen was, waren woorden van twijfel en ongeloof, woorden waarin hij een teeken gevraagd had als een bewijs van autoriteit van iemand, die uit de tegenwoordigheid van den Almachtige gekomen was; de woorden waarmede hij zijn lange stilte had verbroken, waren woorden van lof tot God, in Wien hij alle vertrouwen had, woorden, die ten teeken strekten voor allen, die het hoorden en de faam daarvan spreidde zich door den geheelen omtrek.

De ongewone omstandigheid, waaronder de geboorte van Johannes plaats vond, inzonderheid de maanden, die door den vader in sprakeloosheid doorgebracht waren en zijn plotseling herstel van spraak bij het geven van den tevoren vastgestelden naam, was de oorzaak, dat velen zich verwonderden en sommigen deed vreezen, toen zij vroegen: „Wat zal toch dit kindeke wezen?” Toen hij tot een man opgegroeid was, verhief Johannes zijn stem in de woestijn,

1) Aanteekening 3.

2) Lukas 1:68-79.

weder ter vervulling der profetie, het volk overlegde of hij niet de Messias kon wezen. ¹⁾ Van zijn leven tusschen zijn kindsheid en het begin van zijn algemeene bediening, een periode van ongeveer dertig jaar, hebben we slechts een enkele regel geschreven staan: „En het kindeke wies op, en werd gesterkt in den geest, en was in de woestijnen, tot den dag zijner vertooning aan Israël.” ²⁾

Aanteekening 1. JOHANNES DE DOOPER ALS EEN NAZAREËR BESCHOUWD. — Het onderricht van den engel Gabriël aan Zacharias, dat de beloofde zoon Johannes noch wijn, noch sterken drank zou drinken, en het volwassen leven van Johannes als een bewoner der woestijn, tezamen met zijn gewoonte om een grof gewaad te dragen, hebben uitleggers en specialisten van den Bijbel tot de veronderstelling gebracht, dat hij een „Nazareër voor levenslang” was. Niettemin herinnere men zich, dat nergens in de Schriften, die in omloop zijn, Johannes de Dooper definitief een Nazareër genoemd wordt. Een Nazareër, wat „gezalfd” of „afgezonderd” beteekent, was iemand die door een persoonlijke gelofte of een die door zijn ouders voor hem gemaakt is, ter zijde gezet werd voor een specialen dienst of wijze van leven, met zelfverloochening ingesloten. Smith Comp. Dict. of the Bible zegt: „Er is geen bekendmaking in de de Pentateuch, dat het-Nazareër-zijn voor levenslang is, maar de regelingen voor de gelofte van een Nazareër zijn gegeven. (Num. 6: 1-2.) De Nazareër was gedurende den tijd van zijn inwijding verplicht zich van wijn, druiven en ieder product van den wijnstok te onthouden, alsmede van alle soorten bedwelmende dranken. Hem werd verboden het haar zijns hoofds te snijden, of om een dood lichaam te naderen, zelfs dat van zijn naaste verwantschap”. Het eenigste geval, dat iemand levenslang een Nazareër genaamd werd, is dat van Simson, van wiens moeder geëischt werd haarzelve onder den leefregel der Nazareërs te plaatsen vóór lij geboren werd, en het kind was een Nazareër voor God vanaf zijn geboorte. (Richteren 13: 3-7, 14.) In de strengheid van zijn leven behoort Johannes toegeschreven te worden met alle persoonlijke discipline, die van een Nazareër geëischt wordt, hetzij hij onder vrijwillige of ouderlijke gelofte of in 't geheel niet verbonden was.

Aanteekening 2. — BESNIJDENIS, terwijl het niet geheel een Hebreuwsche of een Israëlietische gewoonte was, werd tot een bepaald vereischte gesteld door de openbaringen van God aan Abraham, als het verbondsteeken tusschen Jehova en den patriarch. (Gen. 17: 9-14.) Dit verbond werd gemaakt om de vestiging van Abraham's nageslacht als een groote natie te rekenen, en nam maatregelen dat door zijn nakomelingen alle naties der aarde zonden gezegend worden. (Gen. 22: 18.) — een belofte, die bewezen heeft van beteekenis te zijn, dat uit dat geslacht de Messias geboren zou worden. Besnijdenis was een bindende toestand; en het beoefenen er van werd een nationaal kenmerk. Ieder manspersoon moest acht dagen na zijn geboorte besneden worden. (Gen. 17: 12; Lev. 12: 3.) Deze vereischte, betreffende den leeftijd, werd met zulke gestrengheid bekrachtigd, dat wanneer zelfs de achtste dag op een Sabbat viel, moest de plechtigheid dien dag geschieden. (Joh. 7: 22, 23.) Alle mannelijke slaven moesten besneden worden (Gen. 17: 12, 13) en zelfs vreemdelingen, die tijdelijk verblijf hielden met de Hebreëen en aan 't Paschen deel wilden nemen met hen, moesten zich aan de vereischten onder-

1) Lukas 1: 65, 66; zie 3: 15.

2) Lukas 1: 80.

werpen. (Ex. 12: 48.) In de Standard Bible Dictionary lezen we het volgende: De ceremonie duidde het afwerpen van onreinheid aan, ter voorbereiding voor 't betreden der voorrechten van lidmaatschap in Israël. In het Nieuwe Testament, met het verplaatsen van den nadruk van het uitwendige en vormelijke, op de innerlijke en geestelijke zijde van dingen, werd het 't eerst onnoodig verklaard aan Heidensche bekeerlingen, die tot het Evangelie overgingen, om besneden te worden (Hand. 15: 28) en daarna werd de plechtigheid zelfs door Joodsche Christenen buiten werking gesteld. Het werd de gewoonte een kind een naam te geven ten tijde het besneden werd, zooals het voorbeeld aangehaald wordt in 't geval van Johannes, den zoon van Zacharias. (Lukas 1: 59.)

Aanteekening 3. ZACHARIAS' KWELLING. — Het teeken, waarnaar Zacharias vroeg, werd aldus door den Engel gegeven: „En zie, gij zult zwijgen, en niet kunnen spreken, tot op den dag, dat ook deze dingen geschied zullen zijn; en dies wil, dat gij mij mijne woorden niet geloofd hebt, welke vervuld zullen worden op kunnen tijd.” (Lukas 1: 20.)

Uit het verslag van de besnijdenis en het geven van den naam Johannes aan den knaap, houden sommigen er voor dat de gekwelde vader ook doof was, want het gezelschap „wenkte zijnen vader” omtrent hoe hij zijn zoon genaamd wilde hebben. (Vers 62.)

Aanteekening 4. HET BINNENSTE HEILIGDOM DES TEMPELS. — Het Heilige der Heiligen in den tempel van Herodes behield den vorm en de afmeting van het orakel in den tempel van Salomo; het was daarom kubiek, twintig elleboogslengten in iedere hoofdafmeting. Hiertusschen en de Heilige Plaats hing een dubbele sluiër, van de fijnste stof, en was zeer keurig geborduurd. De buitenste der twee sluiers was open aan de noordzijde, de binnenste aan de zuidzijde; zoodat de hoogepriester, die op den gezetten tijd eens per jaar die plaats betrad, tusschen de sluiers kon gaan, zonder het Heilige der Heiligen bloot te stellen. De heilige kamer was ledig, behalve een groote steen, waarop de hoogepriester het offerbloed sprenkelde op den Verzoendag; deze steen nam de plaats in der Arke des Verbonds en haar Verzoendeksel. Buiten den sluiër, in de Heilige Plaats, stond het wierookaltaar, de zeven-armige kandelaar, en de tafel der toonbrooden. (The House of the Lord, p. 59.)

(Overgenomen uit „Jesus the Christ”, geschreven door J. E. Talmage.)

ZOO GIJ HET GOEDE WEET, ZIE TOE, DAT GIJ HET OOK DOET.

„Geliefde, gij doet trouw uw plicht in hetgeen gij doet, voor de broeders, zelfs al zijn het vreemden. Zij hebben dan ook tegenover de gemeente getuigenis afgelegd van uw liefde. Gij zult wel doen met hen ook verder op godenwaardige wijze voort te helpen. Want zij hebben hun woonplaats om den naam van Christus verlaten en nemen niets van de heidenen aan. Wij zijn dan verplicht ons het lot van zulke menschen aan te trekken, opdat wij medewerkers voor de waarheid mogen zijn.” (3 Joh. 5-8. Leidsche Vertaling.)

Het is alsof de Apostel Johannes nu pas deze woorden neder heeft geschreven, gericht tot de verschillende gemeenten door het

land, in plaats van negentien honderd jaren geleden. Maar toch is dit niet vreemd, als wij gelooven in de wet van oorzaak en gevolg. Dat dezelfde oorzaak altijd dezelfde gevolgen zal hebben. Het idee is ingeworteld, dat niemand tot het godsdienstleeraars-ambt kan komen, dan alleen door het Seminarie. Maar dit was niet het geval in de dagen der eerste Apostelen. Toen de gemeente te Jeruzalem toenam en de apostelen het te druk kregen, stelden zij anderen aan om hun te helpen; het moesten mannen zijn die goede getuigenis hadden en vol van den Heiligen Geest en der wijsheid. Dit waren de vereischten in die dagen; er werd niet gevraagd naar een diploma. Hun levenswandel en karakter moest onberispelijk zijn. Leest ook Hand. 13:2-3, hoe Saulus en Barnabas terzijde gezet werden door het opleggen der handen voor hun zending. En zoo is het in deze dagen, de dienstknechten des Heeren worden geroepen van hun verschillende bezigheden in 't leven om het Evangelie te gaan prediken. Alles verlaten hebbende, komen zij als vreemdelingen onder ons. En het is zeer prijzenswaardig, hoe het Hollandsche volk zich beijvert om de vermaning, en dat misschien onbewust door velen, van den apostel Johannes in practijk brengen. Het is zeer aanbevelenswaardig van het Hollandsche volk en het wordt dan ook zeer op prijs gesteld. Maar het beteekent nog meer voor de zendelingen, want uit een openbaring, gegeven door den profet Joseph Smith, kennen zij hierdoor de discipelen van Christus. (L. en V. 84:88-91.) „En wie ook u ontvangt, daar wil Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht gaan: Ik wil aan uwe rechter- en aan uwe linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uwe harten zijn, en Mijne engelen rondom u, om u te ondersteunen. Wie ook u ontvangt, ontvangt Mij, en dezelve zal u voeden en u kleeden, en u geld geven. En die u voedt, of u kleedt, of u geld geeft, zal op geene wijze zijn loon verliezen; En die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet; door dit kunt gij Mijne discipelen kennen.”

Wij zijn dan verplicht ons het lot van zulke menschen aan te trekken, zegt de apostel Johannes, en hij geeft er de reden bij: „Opdat wij medewerkers voor de waarheid mogen zijn”. Hoe kunnen wij dat het beste doen? Door zooveel mogelijk onze eigen zaken te besturen. Niet alleen hun van tijd tot tijd een maaltijd te geven, maar vooral niet van hunnen tijd te rooven, door met allerlei beuzelachtige dingen hun lastig te vallen. De organisatie der Kerk is zulks, dat in alles voorzien is. Is er iets dat u wenscht opgehelderd te hebben, ga dan eerst naar uw huisbezoek broeders, dat zijn de mannen, speciaal aangesteld om voor uw welzijn te zorgen en toe te zien dat geen oneenigheid in de gemeente zij. Ieder lid van de Kerk zou trachten dit beginsel vooral niet over het hoofd te zien, want door dit te doen acht gij van weinig waarde wat God daar gesteld heeft. Is echter de moeilijkheid van dien

aard, dat deze mannen het niet uit den weg kunnen ruimen, dan is het nog uw plaats niet om hun voorbij te gaan, want zij uit hun zelve zullen verder hulp gaan zoeken bij den gemeente-president en in geval hij het niet kan oplossen, zal hij den conferentie-president er mede in kennis stellen, en indien het dan nog niet terecht gebracht kan worden, zullen zij de zaak voor den president der Zending brengen.

Dit is de orde der Kerk en ieder lid zou dit goed in 't geheugen houden, waardoor hij heel veel tijd en moeite voor de zendingen sparen zou, zoodat zij zich geheel aan datgene kunnen wijden, waarvoor zij geroepen zijn en zodoende zijn wij medewerkers voor de waarheid en deelen in hun vreugde en in de vreugde des Heeren.

Dit is het grootste geheim om gelukkig te zijn en het is om altijd in harmonie te zijn met datgene wat God daar gesteld heeft. Wie is altijd in moeite en voor de rechtbank en in de gevangenis? Niet de man die in harmonie is met de gegeven wetten, maar juist degene die ze overtreedt. En het is evenzoo op geestelijk gebied. Alle Christenen gelooven dat in den hemel volkomen rust en vrede is, maar ze bedenken niet, als zij er eenmaal zullen komen, dat het ook hun behoeft die wetten na te leven, deze, die rust en vrede veroorzaken, of zooals ik zeide in het begin, een gevolg van een oorzaak en de oorzaak daar geldt dat ieder in harmonie leeft met de wetten, die rust en vrede tot gevolg hebben. En wij behoeven heusch niet te wachten totdat wij in den hemel komen. Wij kunnen hier reeds hemelvreugde genieten door ons leven in te richten naar datgene wat God ons heeft gegeven en in der waarheid zijn wij hier voor dat doel om zoo te leven, dat als wij daar straks zullen komen, wij er niet komen alsof wij er thuis behoorden. Het eene vloeit uit het andere voort. Als wij steeds leven bij het licht dat wij bezitten, zullen wij nooit in duisternis komen. De profeet Joseph Smith zeide het in deze woorden: „Niemand kan in onwetendheid zalig worden.” Maar de kennis legt ons de noodzakelijkheid op om naar onze kennis te leven en dat doende gaan wij van kennis tot kennis en van licht tot licht, totdat wij waardig zullen bevonden worden in de tegenwoordigheid van God terug te keeren.

Zaligheid, vrede, rust van 't gemoed, zijn geen dingen die ons aangepast kunnen worden; zij komen niet van buiten af tot den mensch, maar van binnen uit het hart. Het zijn vruchten van een welbesteed leven.

J. D. K.

Zij allen zijn het gelukkigst, die zich geheel aan hun werk geven, hetzij zij kunstenaars, geleerden of arbeiders zijn.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: A. SIEVERTS

HET WARE LEVEN.

In het vierde Evangelie van het Nieuwe Testament, waarin de getuigenis van Johannes geschreven is, betreffende de grootheid van Gods Zoon, lezen we: „In hetzelfde (het Woord) was het leven, en het leven was het licht der menschen”.

Er is een kolossale macht in persoonlijkheid, zooals Johannes dat in Jezus waarnam. „In hetzelfde (het Woord) was het leven”. Wat een schoone huldebetuiging, „en het leven was het licht der menschen”. De heerlijke persoonlijkheid van den Meester, Zijn kracht en geestdrift, geloof, hoop en liefde, Zijn verlangen en vastberadenheid om den wil van God te doen, alle tezamen in Zijn Goddelijke natuur, getuigden van Hem en noopte Johannes uit te roepen „In hetzelfde was het leven, en het leven was het licht der menschen”. Inspiratie en hoop straalde van Zijn aangezicht, en de ernst en vastberadenheid waarmee Hij letterlijk Zijn werk opnam, „trokken de menschen tot Hem”, gelijk een magneet het staal tot zich trekt. Let op het verschil tuschen de hulde die Johannes den Meester bracht, en des Meesters bestraffing aan de Farizeën — „Wee u, gij schriftgeleerden en Farizeën, gij geveinsden! Want gij zijt den witgepleisterden graven gelijk, die van buiten schoon schijnen, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinigheid.” Wat een verpletterende afkeuring tot deze „gepolijste scheeden”, gevuld met „roestige zwaarden”. De eene had het leven en geïnspireerde hoop en moed; Ja, het leven was het licht der menschen. Terwijl de ander inwendig dood was, „vol doodsbeenderen”, begraafplaatsen van verwoeste levens.

Broeders en zusters er is iets om over na te denken in deze voorbeelden. Iedere dienaar Gods, die succesvol wil wezen, moet leven in zich hebben, een „volheid van leven” dat het licht der menschen gemaakt kan worden. Gij zijt op deze wereld gezonden om lichtdragers te zijn, brengers van leven en zaligheid. Daarom, „verzuim niet de gave die in u is, welke u gegeven was door profetie, en door oplegging der handen.”

„Gij die geroepen zijt te werken en te dienen voor God, gezegend met het Koninklijk priesterschap, aangesteld door Zijn woord, om onder de naties het Evangelie-nieuws te prediken en van de bergtoppen, zaligheid, waarheid en vrede af te kondigen”.

Het is in uw macht om het „licht der menschen” te zijn, maar dit kan alleen door hard werken verkregen worden. Volhardend geconcentreerde inspanning is immer de prijs van waar succes.

„Dan staak alle lichtzinnige spraak, dwaasheid en trots. Bid altijd, zonder ophouden en verblijf in waarheid.”

Om iets te volbrengen in dit groote werk, moet men gedurig vlijtig zijn, en behoort men zich al Godes waarheden eigen te maken. Een stuk werk wordt al te dikwijls aangezien als een resultaat van aangeboren genie of geluk. Daarin wordt genie grootelijks overschat en geluk komt tot zeer weinigen. Men kan gerust zeggen dat het succes van negen en negentig uit de honderd menschen, afhankelijk is van hun eigen krachten. Na het succes dat de werken van den Messias vergezelde, bestudeerd te hebben, ben ik overtuigd, dat een genius voor hard werk de beste soort genius is. Het is een heerschend denkbeeld dat groote redenaars, dichters, uitvinders enz., zich niet moeten toeleggen daarop. Zulk een geloof is een leelijk dwaalbegrip en heeft groote schade aangericht door den groei en de ontwikkeling van mannen en vrouwen te brandmerken.

Ik ben overtuigd dat genie een onmiddellijk resultaat is van volhardend geconcentreerde en onverpoosde inspanning. Er is altijd gevaar dat jonge mannen en vrouwen de vaardigheid om te werken verliezen.

„Laat deze gezegden in uwe ooren doordringen”. Dat God ons hier geplaatst heeft om te werken, en de vreugde om iets verricht te hebben, is de belooning daarvoor. IJdelheid kan slechts de fijnere hoedanigheid van de menschheid vernietigen en zij bederft het verstand met ongebonden gedachten, die hun uitweg zullen vinden door verkeerde daden, want het is voorzeker dat de gedachten aan den dag gelegd worden door iedere verschillende handeling van den mensch.

„Zoo de mensch in zijn hart denkt zoo is hij”. Voor ieder leven strekken zich de hoogste mogelijkheden uit en om het toppunt te bereiken is de plicht van ieder mensch. Noch genie, noch geluk zal de overhand hebben, alleen werk, volhardend hard werken zal in het einde overwinnen.

Succes kan alleen bereikt worden door werkend en wakker te

zijn; door voorwaarts te werken, eerlijk, ijverig en met vertrouwen te klimmen, delvende en ernstig biddende voor kracht om uw plan te volvoeren.

Laat uw lichten alzoo schijnen voor de menschen, dat zij, door uw goede daden te zien, geleid mogen worden om te zeggen: In hem was het leven, en het leven was het licht der menschen. En dat de Meester u niet moge bestraffen zooals Hij den Farizeeën deed; maar veeleer dat gij de stem van Jezus moge hooren zeggen. „Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht! Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u zetten; ga in, in de vreugde uws Heeren”.

J. P. LILLYWHITE.

VRIJHEID OM GOD TE DIENEN. *)

's Menschen goddelijk geboorterecht.

Wij eischen het recht, om den almachtigen God te dienen volgens de ingeving van ons geweten en kennen allen menschen hetzelfde recht toe, laat hen aanbidden hoe, waar of wat zij ook willen.” (Art. II.)

Men kan niet in onwetendheid verstandig God dienen; en dit eerste feit wordt ondersteund en bekrachtigd door de geïnspireerde verklaring van een modernen profeet: „Het is onmogelijk voor den mensch in onwetendheid zalig te worden.” (Leer en Verbonden 131:6.)

De godsdienstige aanbidder moet een begrip hebben van het verheven karakter zijner godheid, of die godheid een afgod is door handen gemaakt, of de ware en levende God, de Schepper van hemel en aarde. Ware aanbidding, zooals het Woord het ook uitdrukt, moet een vrijwillige, zielvolle huldebetooging wezen. Het wordt gekenschetst door werkelijk bidden, in tegenstelling met de formaliteit van gebeden zeggen.

Aanbidding is geen zaak van vorm; het bestaat niet meer uit houding of gebaren, noch uit ritueel of geloofsbelijdenis — dan gebed uit woorden bestaat. Onder dwang of uit geveinsdheid zal men op werktuigelijke wijze alle uitwendige ceremonieën van een gevestigden stijl of bekooring verrichten; zonder ernst is zijn poging slechts een bedriegelijke nabootsing van aanbidding.

Aanbidding dan is een gewetenszaak en zooals deze, is de naleving daarvan een van 's menschen onvervreemdbare rechten. Vrijheid in aanbidding is een deel van het Goddelijk geboorterecht van het geslacht en, als een natuurlijk gevolg, kan geen aardsche macht terecht zich daarmee bemoeien, zoolang die oefening persoonlijke maatschappelijke rechten niet overtreedt.

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klas.

De Laterdaagsche Heiligen nemen als goddelijk geïnspireerd de grondwettige voorzorg aan, waardoor godsdienstvrijheid onverholen is beschermd — dat er nimmer een wet gemaakt zal worden, die een specialen godsdienst als den ware aanwijst, of de vrije beoefening van een godsdienst verbiedt; en we kunnen met vertrouwen gelooven dat met het uitbreiden van verlichting door de geheele wereld een dergelijke waarborg in iedere natie zal gegeven worden.

Godsdienstige onverdraagzaamheid is niet overeenstemmend met een volksregeering en toch vinden wij deze vooroordeelen zelfs onder de meest vooruitstrevende natiën van dezen tijd. Dienstijver baart dikwijls onbezonnenheid en onrechtvaardigheid. Het is gemakkelijk voor iemand die gelooft dat hij de waarheid heeft om onbarmhartig te worden tegenover degenen die niet willen of kunnen zien zooals hij ziet. We vinden eenvoudige verklaringen hiervan, dat de vroegere volgelingen van Christus, die ijverig waren in het nieuwe geloof waarin zij gedoopt waren, met minachting op hun makkers zouden zien, welke nog in geestelijke duisternis ronddoelden. Zelfs Johannes, die bekend stond als de apostel van Liefde, is meer dan eens onverdraagzaam geworden tegen ongeloovigen. Hij en zijn broeder waren op de Samaritanen vertoornd, vanwege het feit dat zij den Heere verwerpen en zouden gaarne vuur van den hemel geroepen hebben om de zondaars te verzwelgen; maar dit wraakzuchtige verlangen werd door Jezus met een scherpe bestraffing tegengegaan; zooals er geschreven staat: „Gij weet niet van hoedanigen geest gij zijt; want de Zoon des menschen is niet gekomen om der menschen zielen te verderven, maar om te behouden.” (Lukas 9: 51-59; zie ook Markus 9: 38-41; vergelijk met Joh. 3: 17.)

Onverdraagzaamheid is onschriftuurlijk en onchristelijk. Onzes Heeren leeringen zijn doordrongen van den geest van verdraagzaamheid en liefde, zelfs tot vijanden en vervolgers.

Maar laat ons niet vergeten dat er een groot verschil is tusschen verdraagzaamheid en aanneming. Om aan te nemen dat, aangezien ik eerbied toon voor mijns naaste's geloof, ik moet gelooven en handelen zooals hij doet, zou zijn om van mijn eigen rechten afstand te doen. Om alle godsdienststelsels, alle sekten en kerken, als hoofdzakelijk van gelijke waarde en waardigheid te beschouwen, is van godsdienst een zaak van louter gemak en gewoonte maken.

Waarlijk geloof ik, in de volste overtuiging van mijn ziel, dat er maar één Kerk van Jezus Christus op aarde is en kan wezen, die de zegeningen en macht van het Heilige Priesterschap bezit, met autoriteit om de verordeningen te bedienen, welke noodzakelijk zijn tot zaligheid.

Niettegenstaande sta ik toe en beken vrijelijk zonder voorbehoud

het recht van ieder mensch om te gelooven dat ik verkeerd ben; en ik houd het er voor dat geen van beiden gerechtvaardigd is den ander aan te vallen, tenzij door overtuiging, bewijs en getuigenis.

Om de leeringen van menschen als de voorschriften van Christus te prediken, om de eeuwige beginselen van het Evangelie door dogma's van menschelijk begrip te vervangen, is groote zonde plegen en zich aan een vreeselijke misdaad blootstellen. Christus en Zijn apostelen gaven plechtige en herhaalde waarschuwingen tegen de ketterijen van valsche leeraars. Aldus schreef Paulus aan de Galatiërs:

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Gelijk wij te voren gezegd hebben, zoo zeg ik ook nu wederom: „Indien u iemand een Evangelie verkondigt buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt.” (Gal. 1: 8-9.)

Sommigen hebben gedacht hierin en in verwante schriftuurplaatsen een excuus te vinden voor onverdraagzaamheid en tot zelfs vervolging toe. Maar het is niet overeenstemmend met rechtvaardigheid en rede om vol te houden dat ieder, die zijn eigen leer predikt, of die van menschen onder den naam van het Evangelie van Jezus Christus, beschuldigd staan van Godslastering en de straf van God verdienen? De apostel hierboven aangehaald, liet geen twijfel achter aangaande de echtheid van het Evangelie, dat hij zoo vurig verdedigde, wat het volgende betuigt:

„Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mensch. Want ik heb het ook niet van een mensch ontvangen noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.” (Gal. 1: 11, 12.)

Ieder van ons kan deze boodschap van het eeuwige leven, het Evangelie van Jezus Christus verwerpen of aannemen en volgens alle recht en reden zal ieder de vruchten van zijn keuze bijeen-garen.

(Overgenomen uit „The Vitality of Mormonism”, geschreven door J. E. Talmage.)

DE WET VAN HET LAND. *)

Zouden wij ons daaraan onderwerpen?

„Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten.” (Art. des Geloofs 12.)

Godsdienst is noodzakelijk een zaak die dagelijks geleefd moet worden. Hij heeft net zooveel met de regeling van den persoon te

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klas.

doen betreffende zijn materiële omgeving, als met zijn beperkt geloof in geestelijke dingen. 's Menschen godsdienst behoort een vast bewijs te zijn van zijn begrippen aangaande God en de Goddelijke doeleinden betreffende hemzelve en zijn medemenschen. Iets dat minder is, komt te kort aan den vorm van Goddelijkheid, zoowel als de macht daarvan.

De Meester vereenigde liefde voor God met liefde voor naasten en voorzeker is plicht in liefde vervat en plicht beteekent inspanning en toewijding. (Zie Matth. 22: 35-40.) Een groot deel van den leergang van opvoeding in de school der sterfelijkheid wordt verkregen door omgang met onzen medemenschen en het rechtvaardig onderhouden der plicht in 't maatschappelijk leven. We zijn hier niet om kluizenars te wezen, noch om onszelven afzijdig te houden van algemeenen dienst, maar om te leven in een staat van onderlinge hulp en doeltreffende samenwerking.

Het is een fundamenteele noodzakelijkheid, dat wetten onder de menschen gevestigd worden voor algemeene leiding; en gehoorzaamheid aan de wet is de voor de hand liggende plicht van ieder lid van een georganiseerde vereeniging. Overtreding der wet is daarom niet alleen een wereldlijke misdaad, maar een overtreding der beginselen van waren godsdienst. Deze wereld zou veel gelukkiger wezen indien de menschen godsdienst meer in hun dagelijksch leven in toepassing brachten, — in zaken, in politiek en in den dienst als staatsman. Let wel op, ik zeg godsdienst en niet Kerk. Onder de heerschende toestanden is het verplichtend, dat Staat en Kerk afzonderlijk gehouden worden en deze scheiding moet gehandhaafd worden tot de inwijding van Christus' persoonlijke regeering.

Getrouw burgerschap is terstond een kenmerk en een proef van iemands godsdienst en omtrent de opgelegde plichten van burgerschap, zooals die te kennen gegeven worden door gevestigde wetten der regeering, moet de stem van 't volk bepalen.

Gehoorzaamheid aan wereldlijke autoriteit wordt door de Schriften bevolen en de Heere Christus gaf een toelichting aangaande dit beginsel door een voorbeeld in Zijn eigen leven en ging zelfs zoover, dat Hij voldeed aan een eisch, die wettelijk betwist kon worden.

Toen de belastingontvanger om de schatting kwam, ontstond het volgend leerzaam onderhoud tusschen Jezus en Petrus: „Wat dunkt u, Simon? De koningen der aarde van wie nemen zij tollens of schatting? Petrus zeide tot Hem: van de vreemden. Jezus zeide tot hem: Zoo zijn dan de zonen vrij. Maar opdat wij hun geen aanstoot geven, ga heen naar de zee, werp den angel uit, en neem den eersten visch die opkomt en zijnen mond geopend hebbende, zult gij eenen stater vinden; neem dien, en geef hem aan hen voor Mij en u.” (Matth. 17: 25-27.) (Voor een bespreking aangaande

dit voorval en lessen hiermee in verband, zie schrijver's boek „Jesus the Christ“.)

Op een anderen keer was een verraderlijke valstrik gelegd om Christus als een overtreder van de Romeinsche wet te doen blijken. Zekere booze Farizeën zochten Hem te verwarren met de vraag: „Wat dunkt u? Is het geoorloofd den Keizer schatting te geven of niet? Des Heeren antwoord was een geduchtige les, wat onderworpenheid aan de wet betreft.

„Toont Mij den schattingpenning“, zeide Hij, „en zij brachten Hem een penning. En Hij zeide tot hen: Wiens is dit beeld en het opschrift? Zij zeiden tot Hem: Des Keizers. Toen zeide Hij tot hen: „Geef dan aan den Keizer dat des Keizers is, en Gode dat Gods is“. (Matth. 22: 15-21.)

De Apostelen maakten het duidelijk, dat eerbied voor de wet en haar ambtenaars een deel van de godsdienstplicht der Heiligen was. In het schrijven aan Titus, die over de Kerk te Creta resideerde, vermaande Paulus hem om zijn kudde te onderrichten ordelijk en aan de wetten gehoorzaam te zijn: „Vermaan hen, dat zij aan de Overheden en Machten onderdanig zijn, dat zij hun gehoorzaam zijn, dat zij tot alle goed werk bereid zijn.“ (Titus 3:1.)

Aan de Heiligen te Rome schreef dezelfde Apostel, nadruk leggende op hun plicht tegenover de civiele macht, de noodzakelijkheid van een wereldlijke regeering aanwijzende en duidde de ambtenaren der wet als dienaars van God aan:

„Alle ziel zij den Machten, over haar gesteld, onderworpen; want er is geene macht dan van God, en de Machten die er zijn, die zijn van God geordineerd: Alzoo dat die zich tegen de Macht stelt, de ordinantie Gods wederstaat; en die ze wederstaan, zullen over zichzelf een oordeel halen. Want de Oversten zijn niet tot een vreeze den goeden werken, maar den kwaden... Want daarom betaalt gij ook schatting; want zij zijn dienaars van God, in derzelve geduriglijk bezig zijnde. Zoo geeft dan een iegelijk wat gij schuldig zijt: Schatting, wien gij de schatting, tol, wien gij den tol, vreeze, wien gij de vreeze, eer, wien gij de eer schuldig zijt.“ (Rom. 13: 1-7.)

Met hetzelfde doel is de stem van den Heere Jezus Christus in dezen tijd tot de Kerk gekomen. Aldus sprak Hij in 1831:

„Laat niemand de wetten des lands overtreden, want die de wetten van God onderhoudt, heeft niet noodig de wetten van God te overtreden. Daarom weest de heerschende machten onderdanig, totdat Hij regeert, wiens recht het is te regeeren en al Zijne vijanden onder Zijne voeten onderwerpt.“ En het onderscheid tusschen de wetten der Kerk en de wetten der natie is nadruk op gelegd in deze woorden: Ziet de wetten die gij van Mijne hand ontvangen hebt, zijn de wetten van de Kerk, en gij zult dezelve in dit licht voorhouden.“ (Leer en Verbonden 58: 21-23.)

Getrouwheid en onverdeelde ondersteuning aan de regering, dienst aan het land en toewijding aan de belangen der natie, zijn vereischten van den godsdienst, die in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vervat zijn.

(Overgenomen uit „The Vitality of Mormonism”, geschreven door J. E. Talmage.)

HEMELVAARTSDAG WELBESTEED.

Met groote voldoening werd op 13 Mei door een groote menigte de openluchtvergadering te Delfzijl bijgewoond. Ongeveer 1000 menschen waren bijeengekomen, tengevolge van het werk aldaar gedaan door ouderlingen L. D. Olpin en S. R. Andrus van Delfzijl. Ook de medewerking van de Groninger Propaganda-Club niet te vergeten.

Om 2 uur 's middags ving de vergadering aan met het zingen van lied 47 door het Groninger Zangkoor, dat ook daar vertegenwoordigd was en de bijeenkomst opluisterde door eenige andere liederen te zingen. Ouderling J. Zilverschoon offerde een gebed. Sprekers waren ouderlingen: J. v. d. Werff, Conf.-Pres. van Groningen, L. D. Olpin, Wm. Postma, en Wm. K. Potts besloot met dankzegging. Na afloop werden ongeveer 200 boekjes en 1000 tractaten verspreid.

Het is te wenschen dat alle inspanningen voor toekomstige vergaderingen met dergelijk succes becroend mogen worden.

Wm. POSTMA.

Ouderlingen J. Zilverschoon en Wm. K. Potts, die de eerste zendelingen zijn, om zonder buidel en zonder male uit te gaan in de provincie Groningen, ontmoeten veel succes in hun moeilijke taak. We hopen dat nog vele andere zendelingen op dezelfde wijze uitgezonden mogen worden.

OVERLEDEN.

Te Dordrecht overleed den 17en Mei Sis Jannigje Visser, dochter van Willem Visser en Hendrika v. d. Kraan. Zij werd den 2den December 1903 te Dubbeldam (Z.-H.) geboren. Op 17 Februari 1912 werd zij door ouderling K. R. Jensen te Dordrecht gedoopt en den volgenden dag door hem bevestigd.

INHOUD.

Gabriël's aankondiging van Johannes en Christus . . . blz. 161	Vrijheid om God te dienen blz. 171
Zoo gij het goede weet, zie toe, dat gij het ook doet „ 166	De wet van het Land . . . „ 173
Het ware Leven „ 169	Hemelvaartsdag welbesteed „ 176
	Overleden „ 176